

ТИ ЖИВЕШ, ДОКИ Я ТЕБЕ НЕ ЗНАЙДУ...

Денніс Лігейн — один із найпопулярніших майстрів детективного жанру в американській літературі, його бестселери вшановано численними нагородами, зокрема престижною премією Едгара Аллана По. Романи Лігейна екранізували Мартін Скорсезе і Бен Аффлек, а фільм «Містична річка» режисера Клінта Іствуда здобув дві премії «Оскар» із шести номінацій.

Журналістка Рейчел Чайлдс-Делакруа, інтелігентна тендітна жінка, стріляє у свого чоловіка Браяна. Мотив? Їй зірвало дах від правди, що стала громом серед ясного неба. Але смертю чоловіка все не закінчилося. До Рейчел навідується небезпечні та впливові люди. Вони шукають Браяна, щоб забрати в нього якийсь ключ. І якщо Рейчел дороге власне життя, вона мусить знайти ключ першою. А він пішов на дно разом із трупом Браяна. Однак найбільшим шоком є те, що тіло чоловіка... зникло.

Письменник майстерно виписує складні людські характери, напружені ситуації, чим змушує вас захоплено перегортати сторінку за сторінкою.

Гіліан Флінн

Справжній король трилеру.

The New York Times

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8334-3

9 786171 283343

ДЕННІС
ЛІГЕЙН

ПІСЛЯ ПАДІННЯ

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

ПІСЛЯ
ПАДІННЯ

Запаморочливий трилер
із вигадливим сюжетом.

The Wall Street Journal

ДЕННІС
ЛІГЕЙН

**ДЕННІС
ЛІГЕЙН**

DENNIS LEHANE

**SINCE
WE FELL**

A NOVEL

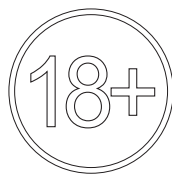
ДЕННІС ЛІГЕЙН

ПІСЛЯ ПАДІННЯ

РОМАН

ХАРКІВ **2021** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
Л55

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Lehane D. *Since We Fell* : A Novel / Dennis Lehane. —
New York : Ecco, 2017. — 432 p.

Переклад з англійської *Марії Пухлій*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Владлен Трубочанінов*

ISBN 978-617-12-8334-3
ISBN 978-0-06-212938-3 (англ.)

© Dennis Lehane, 2017
© Unsplash.com / Engin Akyurt;
Cristian Palmer, обкладинка,
2021
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

*Пам'яті Девіда Вікгема,
принца Провіденса
та справді крутого хлопця*

When you just give love and never get love
you'd better let love depart
I know it's so, and yet I know
I can't get you out of my heart.

Бадді Джонсон. Since I fell for you¹

Я виступаю в масці.

Рене Декарт

---

¹ Твоя любов даремна знов? / Її ти краще відпусти. / Я знаю, це так, і все ж ніяк / Не можеш ти з мого серця піти (пісня «Відколи я на тебе запав»). — *Тут і далі прим. перекл.*

Пролог

Після «Сходів»

Одного травневого вівторка Рейчел на тридцять п'ятому році життя застрелила свого чоловіка. Він незграбно позадкував із чудернацькою впевненістю на обличчі, ніби в глибині душі завжди знав, що вона так вчинить.

А ще він видавався здивованим. Вона гадала, що теж видається здивованою.

Її мати не здивувалася б.

Її мати, яка так і не вийшла заміж, написала знамениту книжку про те, як зберегти шлюб. Її розділи було названо на честь стадій, які докторка наук Елізабет Чайлдс визначала в кожних стосунках, що починалися зі взаємного потягу. Книжка мала назву «Сходи» та стала такою успішною, що її матір умовили (вона казала «змусили») написати два продовження: «Піднятися сходами знов» і «Сходишки: збірник вправ», кожне з яких продавалося гірше за попередню книжку.

Потай її мати вважала всі три книжки «емоційно незрілим шарлатанством», але все-таки плекала тужливу ніжність до «Сходів», бо, пишучи їх, не усвідомлювала, як мало знає насправді. Вона сказала це Рейчел, коли Рейчел було десять. Того ж літа, напившись коктейлів по обіді, вона сказала доньці: «Чоловік — це історії, які він про себе розповідає, і здебільшого ці історії брехливі. Ніколи не придивляйся надто пильно. Якщо ти викриєш його

брехню, це принизить вас обох. Найкраще просто терпіти ці бздури».

Тоді мати поцілувала Рейчел у маківку. Погладила по щоці. Сказала їй, що вона в безпеці.

Коли було опубліковано «Сходи», Рейчел було сім. Вона пам'ятала нескінченні телефонні дзвінки, круговерть подорожей, відродження материної залежності від куріння й відчайдушні, витончені чари, що її накрили. Вона пам'ятала, як відчувала, що її мати, яка ніколи не була щасливою, із досягненням успіху стала ще сердитішою, та висловити цього відчуття Рейчел практично не могла. Багато років по тому вона запідозрить, що слава та гроші просто позбавили матір можливості виправдовувати своє невдоволення. Її мати, яка геніально аналізувала проблеми чужих людей, ніколи не здогадувалась, як поставити діагноз самій собі. Тож вона все життя шукала розв'язків проблем, які народжувалися, зростали, жили та вмирили в межах її власних кісток. У сім років, та й навіть у сімнадцять, Рейчел, звичайно, нічого про це не знала. Вона знала одне: її мати — нещасна жінка, отже, вона сама — нещасна дитина.

Свого чоловіка Рейчел застрелила в човні в Бостонській бухті. Її чоловік тримався на ногах зовсім недовго (сім секунд? десять?), а тоді перекинувся через корму та впав у воду.

Але в ці останні секунди в його очах відобразилася ціла низка емоцій.

Відчай. Жаль до себе. Жах. Забуття — таке потужне, що воно омолодило його на тридцять років і обернуло на десятирічного хлопчика в неї на очах.

Звичайно ж, гнів. Обурення.

Раптова й несамовита рішучість — ніби він буде в нормі, з ним усе буде гаразд, він прорветься, хоча з його серця на долоню, яку він склав ківшиком під серцем, ллється кров. Він же як-не-як сильний, створив усе цінне у своєму житті самою лише силою волі і здатен силою волі вирватися з цього.

А тоді до нього почало доходити: ні, він не здатен.

Коли він подивився просто на неї, заявило про себе та притлумило всі інші емоції найбільш незбагненне з почуттів.

Любов.

Це було неможливо.

І все ж...

Її не можна було сплутати ні з чим. Несамовиту, безпорадну, чисту. Вона розквітала й розбризувалася разом із кров'ю на його сорочці.

Він самими губами вимовив, як часто вимовляв, звертаючись до неї з іншого кінця велелюдного приміщення: «Я. Тебе. Кохаю».

А тоді впав із човна та зник під темною водою.

Якби хтось запитав її за два дні до того, чи кохає вона свого чоловіка, вона сказала б: «Так».

Власне, якби хтось поставив їй те саме запитання, коли вона тиснула на спусковий гачок, вона б теж сказала: «Так».

Її мати написала про це один розділ — Розділ 13, «Неузгодженість».

А може, тут більше підходив наступний розділ — «Смерть старого сюжету»?

Рейчел точно не знала. Інколи вона їх плутала.

РЕЙЧЕЛ
У ДЗЕРКАЛІ

1979—2010

1

Сімдесят троє Джеймсів

Рейчел народилася в долині Піонерів на заході Массачусетсу. Ця долина була відома як регіон П'яти коледжів: Амгерсту, Гемпширу, Маунт-Голіоку, Сміту та Массачусетського університету, — і там працювали дві тисячі викладачів, які навчали двадцять п'ять тисяч студентів. Рейчел виросла у світі кав'ярень, мініготелів, просторих общинних земель і дощатих будинків із верандами по всьому периметру й захтлими горищами. Восени щедро падало листя, захарашуючи вулиці, сиплючись на тротуари й забиваючи прогалини в огорожах. Узимку сніг інколи огортав долину такою глибокою тишею, що вона сама по собі ставала звуком. У липні та серпні листоноша їздив на велосипеді зі дзвоником на кермі, а ще приїздили туристи, яких цікавили літній театр і полювання на антикваріат.

Її батька звали Джеймс. Більше вона не знала про нього майже нічого. Їй пригадувалося, що волосся він мав хвилясте й темне, а всміхався несподівано й невпевнено. Він щонайменше двічі водив її на майданчик із темно-зеленою гіркою, над яким так низько нависали беркширські хмари, що йому доводилося стирати з гойдалки осілу на ній вологу, перш ніж садовити туди доньку. Під час однієї з цих поїздок він розсмішив її, та як, вона згадати не могла.

Джеймс працював викладачем в одному з коледжів. Вона гадки не мала, у якому та ким він був: ад'юнктом,

асистент-професором чи доцентом на шляху до безстрокового контракту. Вона навіть не знала, чи викладав він у котромусь із П'яти коледжів. Він міг працювати в Беркширі чи Спрінгфілдському технічному муніципальному коледжі, Грінфілдському муніципальному коледжі чи Вестфілдському державному університеті або ж у будь-якому з десятка інших вишів і дворічних коледжів регіону.

Її мати, коли Джеймс їх покинув, викладала в Маунт-Голіоку. Рейчел тоді було майже три роки, і вона ніколи не могла сказати напевне, бачила вона на власні очі, як її батько того дня вийшов із дому, чи просто уявляла це, щоб залікувати рану, якої завдало його зникнення. Вона чула, як із-за стіни маленького будиночка на Вестбрук-роуд, що його вони винаймали того року, долинав голос її матері: «Чуєш? Вийдеш за ті двері — і я тебе викреслю». Невдовзі після того по сходах іззаду загупала важка валіза, а тоді різко зачинилася скриня. У невеличкій автівці з хрипом і свистом ожив холодний мотор, тоді по зимовому листі й замерзлomu болоті захрускотіли шини, а далі... тиша.

Можливо, її матері не вірилося, що він справді піде. Можливо, коли він пішов, вона запевнила себе, що він повернеться. Коли ж він не повернувся, її розпука перетворилася на ненависть, а її ненависть стала бездонною.

— Він пішов, — сказала вона, коли Рейчел років у п'ять почала докучати їй запитаннями про те, де він. — Він не хоче мати з нами нічого спільного. І це не страшно, сонечку, бо він не конче має нас визначати. — Вона стала на коліна перед Рейчел і заправила їй за вухо волосинку, що вибилася із зачіски. — І віднині не говорімо більше про нього. Згода?

Та Рейчел, звичайно, говорила й питала про нього. Спершу це дратувало її матір: у її очах відображався несамовитий, панічний жах, від якого в неї роздувалися ніздрі. Та врешті на зміну цьому панічному жаху прийшла дивна, малесенька усмішка. Така малесенька, що її й усмішкою важко було назвати: у неї просто злегка підіймався правий бік

вуст, і це чомусь видавалося самовдоволенням, гірким і водночас переможним.

Лише багато років по тому Рейчел зрозуміє: ця усмішка з'явилася тоді, коли її мати вирішила (свідомо чи несвідомо, вона так і не дізнається) зробити особу її батька головним полем бою у війні, що задавала тон усій юності Рейчел.

Мати обіцяла Рейчел назвати Джеймсове прізвище того дня, коли їй виповниться шістнадцять, за умови що дівчина продемонструє зрілість, яка вказуватиме на її здатність це витримати. Та того літа, перед самим своїм шістнадцятиріччям, Рейчел заарештували у краденій автівці разом із Джеродом Маршаллом, з яким вона пообіцяла матері більше не зустрічатися. Наступною призначеною датою став її випуск зі старшої школи, та їй пощастило, що вона взагалі змогла випуститися, вскочивши того року в халепу через екстази на напівофіційній шкільній вечірці. От як вона піде до коледжу — спершу до муніципального, щоб підвищити оцінки, а тоді до «справжнього», — сказала її мати, тоді вона, може, і скаже.

Вони постійно через це сперечалися. Рейчел волила, ламала речі, а усмішка її матері невпинно холонула й меншала. Мати не раз питала Рейчел: «Нащо?»

«Нащо тобі це знати? Нащо тобі зустрічатися з незнайомцем, який ніколи не вкладався у твоє життя чи твою фінансову безпеку? Може, перш ніж піти у світ шукати людину, яка не може відповісти на жодне запитання та принести тобі спокій, варто подумати, що в тобі самій є такого, що робить тебе такою нещасною?»

«Таж він — мій батько!» — не раз кричала Рейчел.

«Він — не твій батько, — казала її мати елебно-співчутливим тоном. — Він — мій донор сперми».

Так вона висловилася наприкінці однієї з найжахливіших їхніх сварок, Чорнобильської катастрофи у світі суперечок між матерями й доньками. Рейчел, здавшись, сповзла по стіні вітальні й прошепотіла: «Ти мене вбиваєш».

«Я тебе захищаю», — сказала її мати.

Рейчел підвела погляд і з жахом зрозуміла, що її мати в це вірить. А ще, що було значно гірше, визначає себе через це переконання.

Коли Рейчел навчалася на третьому курсі в Бостоні й сиділа на «Вступі до британського літературознавства від 1550 року», її мати поїхала на червоне світло в Нортгемптоні і в бік її «сааба» врізалась автоцистерна, що їхала на максимальній дозволеній швидкості. Спершу були побоювання, що в ході цієї аварії було пробито корпус автоцистерни, та цього, як виявилось, не сталося. Отож вогнеборцям і рятувальникам, які приїхали аж із Піттсфілда, стало легше на душі: автоцистерну шойно наповнили по вінця, а те перехрестя було розташоване в густозаселеному районі неподалік будинку для людей похилого віку і підготовчої школи на цокольному поверсі.

Водій автоцистерни відбувся легким шоком і розривом зв'язки у правому коліні. Елізабет Чайлдс, славетна колись письменниця, померла відразу після зіткнення. Хоча її слава по всій країні вже давно згасла, та на місцевому рівні її зоря досі яскраво горіла. І «Беркшир ігл», і «Дейлі Гемпшир газетт» розмістили її некролог на другій шпальті першої сторінки, а на похорон прийшло чимало людей, проте на поминальному обіді в її будинку опісля відвідувачів уже було не так багато. Більшу частину заготовленої для гостини їжі Рейчел зрештою пожертвувала місцевому притулку для безхатьків. Вона поспілкувалася з кількома материними друзями — здебільшого жінками та одним чоловіком, Джайлзом Еллісоном, який викладав політологію в Амгерсті та, як уже давно підозрювала Рейчел, часом був коханцем її матері. Вона здогадувалася, що її припущення правильне, із того, як жінки приділяли Джайлзові особливу увагу та як мало він говорив. Він, зазвичай говіркий, знов і знов розмикав губи, неначе бажаючи заговорити, але тоді передумував. Він оглядав будинок так, неначе впивався ним, неначе його опорядження було йому знайоме й колись його втішало. Нена-

че воно було всім, що залишилося від Елізабет, а він осмислював те, що більше ніколи не побачить ні цього опорядження, ні її. Він стояв дощової квітневої днини на тлі вікна зали, що виходило на Олд-Мілл-лейн, і Рейчел відчула, як їй стає страшенно шкода Джайлза Еллісона, який раптом постарів, наблизившись до пенсії і нікчемності. Він сподівався, що пройде цю ініціацію разом з ущипливою левицею, та тепер проходитиме її сам. Сумнівно, що він знайде таку ж розумну й запальну партнерку, як Елізабет Чайлдс.

Вона ж відзначалася своєю рідною нав'язливою, в'їдливою осяйністю. Вона не входила до приміщень, а влітала. Не зверталася до друзів і колег, а збирала їх навколо себе. Вона ніколи не дримала, рідко здавалася втомленою, і ніхто не міг пригадати, щоб вона бодай раз хворіла. Коли Елізабет Чайлдс виходила з приміщення, це відчували навіть ті, хто приходив після того. Коли Елізабет Чайлдс покинула світ, це сприймалося так само.

Рейчел із подивом усвідомила, яка неготова вона була до втрати матері. Її мати була багато ким, і здебільшого донька не вважала це чимось добрим, але вона завжди була однозначно *присутня*. А тепер вона однозначно — і просто жахливо — зникла.

Та все ж давнє запитання нікуди не поділось. А зі смертю матері Рейчел позбулася можливості легко дізнатися відповідь на нього. Може, Елізабет і не бажала надавати цю відповідь, але вона, поза сумнівом, її знала. Тепер її, можливо, не знав ніхто.

Хай як добре Джайлз, її друзі, агент, видавець і редактор знали Елізабет Чайлдс (а всі вони, схоже, знали її в іпостасі, що мала невеликі, проте вкрай важливі відмінності від тієї жінки, яку знала Рейчел), ніхто з них не знав її довше, ніж Рейчел жила на світі.

— Якби ж то я знала щось про Джеймса, — сказала якимось, звертаючись до Рейчел, Енн Марі Мак-Каррон, найдавніша подруга Елізабет у цій місцевості, коли вони достатньо напилися, щоб Рейчел порушила тему свого батька, —

та вперше пішла кудись із твоєю матір'ю вже за кілька місяців після того, як вони порвали. Пам'ятаю, що він викладав у Коннектикуті.

— У Коннектикуті?

Вони сиділи на заскленій веранді позаду будинку за якихось двадцять дві милі строго на північ від кордону штату Коннектикут, а Рейчел чомусь іще ніколи не спадало на думку, що її батько цілком міг викладати не в котромусь із П'яти коледжів чи п'ятнадцяти інших коледжів із масачусетського боку Беркширів, а всього за пів години дороги на південь, у Коннектикуті.

— У Гартфордському університеті? — спитала вона в Енн Марі.

Енн Марі одночасно скривила губи й наморщила носа.

— Не знаю. Може, й так. — Обняла її однією рукою. — Шкода, що я нічим не можу допомогти. І хотіла б, щоб ти махнула на це рукою.

— Чому? — мовила Рейчел (це вічне «чому?», як вона подумки називала це запитання). — Він що, був аж такий жахливий?

— Я ніколи не чула, що він жахливий, — відповіла Енн Марі трохи шепеляво та з сумною міною. Визирнувши крізь ширму на туман кольору каменю серед сірих пагорбів, вона заговорила з непохитною категоричністю. — Сонечку, я тільки чула, що він пішов далі.

У заповіті мати відписала все їй. Вийшло менше, ніж Рейчел сподівалася б, але більше, ніж вона потребувала у двадцять один рік. Живучи ощадливо та розважливо вкладаючи гроші, вона цілком могла прожити на свою спадщину десять років.

У замкненій шухляді в материному кабінеті вона знайшла два її випускні альбоми — зі старшої школи Норт-Адамс і зі Сміт-коледжу. Магістерський і докторський ступінь вона здобула в університеті Джонса Гопкінса («Господи, у двадцять дев'ять років», — усвідомила Рейчел), та про це свідчили лише дипломи, що висіли в рамках на стіні біля ка-

міна. Вона тричі переглянула ті альбоми, щоразу змушуючи себе гортати із черепашачою швидкістю. Загалом вона знайшла чотири знімки матері: два офіційні, два в компанії. В альбомі Сміт-коледжу Рейчел не знайшла жодного студента на ім'я Джеймс, бо то був виш тільки для дівчат, зате відшукала двох викладачів — щоправда, жоден із них не мав потрібного віку та чорного волосся. В альбомі старшої школи Норт-Адамс вона знайшла шістьох хлопців на ім'я Джеймс, і бути ним могли двоє з них: Джеймс Мак-Гвайр і Джеймс Квінлан. Просидівши пів години за комп'ютером у бібліотеці Саут-Гадлі, вона пересвідчилася в тому, що Джеймса Мак-Гвайра з Норт-Адамса ще в студентські роки паралізувало після нещасного випадку під час рафтингу, а Джеймс Квінлан вивчав управління бізнесом у Вейк-Форестському університеті й рідко виїздив за межі Північної Кароліни, де створив успішну мережу магазинів тикових меблів.

Улітку перед продажем будинку Рейчел завітала до «Беркшир Сек'юріті Ессошіейтс» і зустрілася з Браяном Делакура, приватним детективом. Він був усього на кілька років старший за неї і тримався з витонченою легкістю бігуна підтюпцем. Зустрілися вони в його офісі на другому поверсі у промисловому парку в Чикопі. То був не кабінет, а справжня коробка для взуття: тільки Браян, письмовий стіл, два комп'ютери та ряд картотечних шафок. Коли Рейчел спитала, де згадані в назві фірми «партнери»¹, Браян пояснив, що той партнер — він. Головна контора була розташована у Вустері. Його контору-супутник створено за франшизою, і він лише починає працювати. Браян запропонував їй звернутися до більш досвідченого детектива, та дівчині дуже не хотілося лізти назад у машину й перти аж до Вустера, тож вона ризикнула й розповіла, чому прийшла. Браян поставив кілька запитань, пишучи у жовтому блокноті й зазираючи їй у вічі досить часто, щоб вона помітила в його погляді

---

¹ Associates — партнери (англ.).

просту ніжність, яка здавалася надто зрілою як на його роки. Детектив видався їй серйозним і досить новим обличчям у цій сфері, щоб досі залишатися чесним, а два дні по тому він підтвердив цю думку, порадивши їй не наймати ні його, ні, якщо вже на те пішло, когось іншого. Браян сказав Рейчел, що може взяти її справу в роботу та, імовірно, взяти з неї гроші щонайменше за сорок годин роботи, а тоді повернутися з тією самою думкою, яку висловить тепер.

— У вас недостатньо інформації, щоб відшукати цього хлопця.

— Тому я вас і наймаю.

Він посунувся в кріслі.

— Я трохи пошукав після нашої першої зустрічі. Нічого серйозного, грошей я за таке з вас не візьму...

— Я заплачу.

— ...але цього досить. У нас могли б бути шанси відстежити хлопця, який двадцять років тому викладав у одному з понад двадцяти вищих навчальних закладів Массачусетсу чи Коннектикуту, якби він звався Тревор чи, трясця, навіть Закарі. Проте я, міс Чайлдс, провів для вас швидкий комп'ютерний аналіз, і за останні двадцять років у двадцяти семи закладах, які я визначив як імовірних кандидатів, було сімдесят троє, — помітивши її шок, він кивнув, — ад'юнктів, тимчасових викладачів, асистент-професорів, доцентів і професорів на ім'я Джеймс. Хтось протримався один семестр, хтось менше, а хтось пішов іншим шляхом і дістав постійну роботу.

— Можете знайти послужні списки, фотографії з особових справ?

— Для деяких — звичайно, можливо для половини. Але якщо його не буде серед тієї половини — та й як ви взагалі його розпізнали б? — то нам довелося б відстежити інших тридцятьох п'яťох Джеймсів, які, якщо про це можна судити з демографічних тенденцій у нашій країні, розкидані по всіх п'ятдесяти штатах, і знайти спосіб дістати їхні фотографії двадцятирічної давності. Тоді я взяв би з вас

гроші не за сорок годин роботи, а за чотириста. І все одно не було б гарантії, що ми знайдемо цього хлопця.

Рейчел розглянула свої відчуття — тривогу, лють, безпорадність, — відчула ще сильнішу лють, а тоді нарешті впертий гнів: цей гад не хоче виконувати свою роботу. Чудово, вона знайде того, хто її виконає.

Браян прочитав це в її очах і помітив, як вона підтягнула до себе сумочку.

— Якщо ви підете до когось іншого, то цей хтось, побачивши вас, молоду жінку, яка нещодавно успадкувала трохи грошей, витягне з вас ці гроші, та все одно нічого не знайде. І ця крадіжка, а, на мою думку, це крадіжка, буде цілком законною. Тоді ви зостанетеся бідною і без батька.

Він нахилився вперед і тихо спитав:

— Де ви народилися?

Вона нахилила голову в бік вікна на південь.

— У Спрінгфілді.

— Документи з лікарні є?

Вона кивнула.

— У графі «батько» зазначено «невідомий».

— Але ж вони, Елізабет і Джеймс, тоді були разом.

І знову кивок.

— Одного разу, будучи напідпитку, вона розповіла мені, що того вечора, коли в неї почалися пологи, вони сварились і він поїхав із міста. Вона народила мене й зозла відмовилася зазначати його в документах, бо його не було поруч.

Вони сиділи й мовчали, аж поки вона не сказала:

— То ви не візьметесь за мою справу?

Браян Делакруа похитав головою.

— Відпустіть його.

Вона підвелася з дрожем у руках і подякувала за приділений час.

Рейчел відшукала фотографії в усьому будинку: на тумбочці в материній спальні, у коробці на горіщі, у шухляді в материному кабінеті. Щонайменше на вісімдесяти п'яти відсотках

із них було зображено її з матір'ю. Рейчел вражало те, як на них у материних очах ясніла любов до неї — щоправда, як і слід було очікувати, навіть на знімках материна любов видавалася непростою, наче вона саме переосмислювала це почуття. На решті п'ятнадцяти відсотках знімків було зображено її друзів і колег з академічного середовища та книговидання. Знімки було головно зроблено на святкових коктейльних вечірках і пікніках на початку літа, а два з них — у барі, за участю людей, яких Рейчел не впізнавала та які явно були науковцями й викладачами.

Чоловіка з темним хвилястим волоссям і невпевненою усмішкою не було на жодному фото.

Продавши будинок, Рейчел знайшла материні щоденники. На той час вона вже закінчила Емерсон-коледж і збиралася поїхати з Массачусетсу, щоби вступити до магістратури у Нью-Йорку. Зі старим вікторіанським будинком у Саут-Гадлі, де вони з матір'ю жили, відколи Рейчел пішла до третього класу, було пов'язано мало добрих спогадів, а ще завжди здавалося, ніби в ньому живуть привиди. («Але це привиди викладачів, — казала її мати, коли з віддаленого кінця коридору долинали не поясненне рипіння чи на горищі щось гупало. — Мабуть, читають собі Чосера й попивають трав'яний чай».)

Щоденники лежали не на горищі. Вони лежали у скрині в підвалі, під недбало запакованими іноземними виданнями «Сходів». То були розліновані зошити із записами, безладність яких дорівнювала організованості її матері у повсякденному житті. Половина з них не мала дат; також її мати могла не писати по кілька місяців, а якось навіть не писала цілий рік. Найчастіше вона писала про страх. До «Сходів» цей страх був пов'язаний із фінансами: роботою викладачки психології вона ніколи не зароблятиме достатньо, щоб погасити свої кредити на навчання, уже не кажучи про те, щоб послати доньку до годящої приватної школи, а потім — до годящого вишу. Після того як її книжка опинилась у списках національних бестселерів, вона боя-

лася, що більше ніколи не напише гідного тексту. Також вона боялася, що їй дорікнуть за ходіння в новому вбранні короля, за шахрайство, яке буде викрито, коли вона опублікується знову. Цей страх виявився пророчим.

Але здебільшого вона боялася за Рейчел. Рейчел побачила, як виросла на тих сторінках із галасливого, радісного, часом дратівного приводу для гордошів («Їй властива його жага до гри... У неї таке прекрасне й великодушне серце, що мені лячно думати, що з ним зробить світ...») у безнадійну бунтарку, яка руйнувала саму себе («Мене не так бентежить її самокатування, як нерозбірливість в особистому житті: на Бога, їй же лише тринадцять... Вона стрибає в темні води, а потім скаржиться на глибину, але у стрибку звинувачує мене»).

П'ятнадцять сторінок по тому вона натрапила на таке: «Це ганебно, та я мушу визнати: я була незадовільною матір'ю. Ніколи не могла витерпіти недорозвиненості лобової частки мозку. Я забагато гарикаю, зачіпаю за живе тоді, коли маю бути взірцем терпіння. На жаль, вона виросла з безцеремонною редукціоністкою. І без батька. І через це всередині неї з'явилася дірка».

За кілька сторінок її мати повернулася до цієї теми. «Боюся, вона змарнує життя, шукаючи, чим заповнити цю діру, шукаючи скороминущого, нікчемних дрібничок для душі, псевдонаукових методів терапії, самолікування. Вона вважає себе бунтівною і безжурною, та їй властива лиш одна із цих рис. Їй потрібно *дуже багато*».

Ще за кілька сторінок, у записі без дати, Елізабет Чайлдс зізналася: «Зараз вона лежить і не встає, хворіючи в чужому ліжку, і докучливіша, ніж зазвичай. Ізнову звучить нав'язливе запитання: “Хто він, мамо?” Вона здається дуже тендітною — крихкою, сльозливою та кволою. Їй, моїй безцінній Рейчел, властиві багато чудових рис, але вона не сильна. Якщо я скажу їй, хто такий Джеймс, вона його відшукає. Він розіб'є їй серце. А чому я маю давати йому таку владу? Нащо дозволяти йому тепер, коли минуло стільки

часу, її кривдити? Витирати ноги об її прекрасне понівечене серце? Сьогодні я його бачила».

Рейчел, яка сиділа на передостанній сходинці перед підвалом, затамувала подих. Вона стиснула краї щоденника, і в неї перед очима все застрибало.

«Сьогодні я його бачила».

«Він мене так і не побачив. Я припаркувалася далі по вулиці. Він стояв на моріжку будинку, який знайшов після того, як нас покинув. А з ним були вони: нова дружина, нові діти. Він добряче полисів, розм'як вище паска й нижче підборіддя. Втішає це слабко. Він щасливий. Хай допоможе мені Господь. Він щасливий. І хіба це не найгірший кінець з усіх можливих? Я навіть не вірю у щастя — ні як ідеал, ні як реальний стан; це дитяча мета, — і все ж він щасливий. Він відчує, що ця донька, якої він ніколи не хотів, а після народження не хотів бачити ще сильніше, загрожує цьому щастю. Тому що вона нагадає йому про мене. Про те, як він мене зненавидів. І він її скривдить. Я була єдиною людиною в його житті, що відмовилася його обожнювати, і він нізащо не простить цього Рейчел. Він вирішить, що я казала їй про нього щось неприємне, а Джеймс, як ми всі знаємо, ніколи не вмів добре витримувати критику на свою адресу: він же такий безцінний і серйозний».

Рейчел була прикута до ліжка всього раз у житті — у першому класі старшої школи. Підхопила мононуклеоз перед самісінькими різдвяними канікулами. Час виявився вдалим. За тринадцять днів вона встала з ліжка, а ще за п'ять — достатньо зміцніла, щоб повернутися до школи. Урешті-решт вона пропустила всього три дні занять.

Але саме в цей період її мати, вочевидь, побачила Джеймса. Годі ж її мати була запрошеною професоркою у Весліанському університеті. Того року вона орендувала будинок у Міддлтауні, що в Коннектикуті, і саме там стояло «чуже ліжко», до якого була прикута Рейчел. Мати, як вона тепер згадувала з розгубленою гордістю, під час хвороби полишила її всього один раз, аби купити харчів і вина. Рейчел

тоді саме почала дивитися «Красуню» з відеокасети і ще дивилась їй, коли мати повернулася. Мати поміряла їй температуру й зауважила, що їй широка усмішка Джулії Робертс «генерально діє на нерви», а тоді занесла пакети з покупками на кухню, щоб їх розібрати.

Повернувшись до спальні з келихом вина в одній руці й мокрим рушничком для обличчя у другій, вона з тугою й надією поглянула на Рейчел і сказала: «Ми ж нормально впоралися, чи не так?»

Коли мати поклала рушничок їй на лоба, Рейчел підвела на неї погляд. «Звичайно», — сказала вона, бо тієї миті їй так здавалося.

Мати погладила її по щоці та глипнула на телевізор. Фільм закінчувався. Прекрасний принц, Річард Гір, прийшов із квітами рятувати свою принцесу-повію, Джулію. Він різко простягнув квіти, Джулія засміялась і просльозилась, а на задньому плані голосно залунала музика.

Мати промовила: «Ну годі ж уже всміхатись».

Отже, цей запис у щоденнику було зроблено у грудні 1992 року. Чи на початку січня 1993 року. Вісім років по тому, сидючи на сходах до підвалу, Рейчел усвідомила, що її батько тоді жив у радіусі тридцяти миль від Міддлтауна. Точно не більше. Її мати менш ніж за дві години побувала на вулиці, на якій він жив, уздріла його з родиною, а тоді взяла харчів і зайшла по вино до магазину алкогольних напоїв. Отже, Джеймс викладав десь поблизу, найімовірніше в Гартфордському університеті.

«Якщо він на той час іще викладав», — зауважив Браян Делакруа, коли вона йому зателефонувала.

«Так».

Але Браян погодився, що тепер має достатньо зачіпок, щоб узятися за її справу, взяти з неї гроші та все одно спокійно дивитися на себе вранці у дзеркалі. Тож наприкінці літа 2001 року Браян Делакруа та фірма «Беркшир Сек'юріті Ессошіейтс» почали розслідування, покликане встановити особу її батька.

І вони не знайшли нічого.

Того року на півночі Коннектикуту не викладала у вишах жодна людина на ім'я Джеймс, про яку вже не було б відомо чимало. Один мав біляве волосся, другий був афроамериканцем, а третьому було двадцять сім років.

Рейчел ізнову сказали відпустити це.

— Я забираюся звідси, — сказав Браян.

— Із Чикопі?

— Із цієї сфери. Тож так, із Чикопі теж, але просто не хочу бути приватним детективом. Надто вже це похмуро, розумієте? Здається, я тільки те й роблю, що когось розчаровую, навіть знаходячи людям те, за що вони мені заплавили. Вибачте, що не зміг вам допомогти, Рейчел.

Від цих слів у ній щось спорожніло. Ще один відхід. Ще одна людина в її житті, хай яка незначна, піде, незалежно від того, хоче вона цього чи ні. Вона не мала тут права голосу.

— Що будете робити? — спитала вона.

— Мабуть, поїду назад до Канади.

Його голос звучав упевнено, неначе він опинився в місці, у якому збирався опинитися все життя.

— Ви канадець?

Браян стиха хихотнув.

— Звісно.

— Що там у вас?

— Сімейний бізнес із лісозаготівлі. А як ваші справи?

— В аспірантурі все чудово. А в Нью-Йорку зараз, — сказала вона, — не зовсім.

Надворі був кінець вересня 2001 року; від падіння веж минуло менше трьох тижнів.

— Звичайно, — серйозно промовив він. — Звичайно. Сподіваюсь, у вас усе налагодиться. Усіляких вам гарздів, Рейчел.

Вона здивувалася тому, як душевно звучить її ім'я в його вустах. Вона уявила його очі, ніжність у них і з легким роздратуванням усвідомила, що була до нього небайдужа

й не змогла цього визнати, коли це могло мати якесь значення.

— Канада, так? — перепитала вона.

Його характерний тихий смішок.

— Канада.

Вони попрощались.

У квартирі на цокольному поверсі будинку на Вейверлі-плейс у Грінвіч-Вілледж, звідки легко було ходити пішки на більшість пар у Нью-Йоркському університеті, вона сиділа посеред сажі й попелу, що заповнили нижній Мангеттен у перший місяць після 11 вересня. У день теракту підвіконня в її квартирі вкрилися густим, схожим на вовну пилом, пилом із волосся, крихт кістки та клітин, що збирався, наче легенький сніжок. У повітрі пахло горілим. По обіді вона прогулялася без цілі та зрештою пройшла повз реанімацію лікарні святого Вінсента, де стояли вишикувані каталки для пацієнтів, які так і не надійшли. У наступні дні на стінах і огорожах лікарні почали з'являтися фотографії, найчастіше — із простим посланням: «Ви бачили цю людину?»»

Ні, не бачила. Ті люди зникли.

Її оточували втрати, що значно перевершували будь-які втрати в її власному житті. Вона зусібіч бачила скорботу, молитви, що залишалися без відповідей, і хаос у самісіньких основах, який набував стількох подоб — сексуальної, емоційної, психологічної, моральної, — що швидко перетворився на спільний досвід, який об'єднував усіх.

«Ми всі загубились», — усвідомила Рейчел і заповзлася по змозі перев'язати рану самій собі й більше ніколи її не колупати.

Тієї осені вона натрапила в одному з материних щоденників на два речення, які наступні кілька тижнів щовечора повторювала про себе перед сном.

«Джеймс, — писала її мати, — ніколи не був призначений для нас».

«А ми ніколи не були призначені для нього».

Блискавка

Перша в житті панічна атака спіткала Рейчел восени 2001 року, відразу після Дня подяки. Ідучи вздовж Крістофер-стріт, вона проминула жінку, свою ровесницю, що сиділа на чавунному ганку під арковим входом до житлового кооперативу. Жінка ридала, затуливши лице руками, що в тодішньому Нью-Йорку не було дивовижною. Люди ридали в парках, убиральнях і потягах метро на лінії А; хтось тихо, а хтось — завзято й голосно. Це було повсюди. Проте все одно треба було питати, все одно треба було перевіряти.

— Ви в нормі? — Рейчел потягнулася до жінки, щоб її торкнутися.

Жінка відсахнулася.

— Що ви робите?

— Перевіряю, чи в нормі ви.

— У мене все гаразд. — Обличчя в жінки було сухе. Вона курила цигарку, якої Рейчел досі не помічала. — А ви в нормі?

— Атож, — відказала Рейчел. — Я просто...

Жінка простягнула їй кілька носовичків.

— Та нічого. Дайте собі волю.

Обличчя в жінки було сухе, а очі не червоніли. Вона не затуляла обличчя. Вона курила цигарку.

Рейчел узяла носовички. Промокнула обличчя, намацала потік на ньому, намацала сльози в себе під носом, що скрапували з її щелепи й підборіддя.

— Та нічого, — повторила жінка.

Дивилася вона на Рейчел так, наче то було не нічого, аж ніяк не нічого. Вона глянула на Рейчел, а тоді — поза Рейчел, неначе сподіваючись, що її врятують.

Рейчел кілька разів промимрила «дякую» й пошкандибала геть. Дісталася рогу Крістофер-стріт і Вігокен-стріт.

На світлофорі простоював червоний фургон. Його водій витріщився блідими очима на Рейчел. Усміхнувся їй жовтими від нікотину зубами. Тепер із неї лилися не лише сльози, а й піт. Горло в неї зімкнулося. Вона знала, що задихається, хоча того ранку нічого не їла. Вона не може дихати. Дихати, блін, не може! Горло не розмикається. І вуста теж. Треба розкрити рота.

Водій вийшов із фургона. Підійшов до неї, світлоокий, із блідим хижим обличчям, коротко постриженим рудим волоссям, а коли він дістався її...

Він був чорношкірий. І трохи огрядний. Зуби мав не жовті, а білі, як копіювальний папір. Він став біля неї на коліна (коли вона встигла сісти на тротуар?) зі страхом у великих карих очах.

— Вам недобре? Міс, може, мені комусь зателефонувати? Встати можете? Отак, отак. Візьміть мене за руку.

Вона взяла його за руку, і він зіп'яв її на ноги на розі Крістофер-стріт і Вігокен-стріт. А ранок уже минув. Сонце опускалося. Гудзонова затока набула світло-бурштинового кольору.

Круглий добряк обняв її, пригорнувши до себе, і вона заридала йому в плече. Ридаючи, вона витягнула з нього обіцянку залишитися з нею, ніколи її не кидати.

— Скажіть, як вас звати, — попрохала вона. — Скажіть, як вас звати.

Його звали Кеннет Вотермен, і Рейчел, звісно, більше його не бачила. Він відвіз її назад до квартири на своєму червоному фургоні — не тому великому цільнометалевому фургоні із запахом колісної мазі та брудної білизни, який вона уявляла, а мінівені з дитячими кріслами в середньому ряду та крихтами піци на килимках на підлозі. Кеннет Вотермен був одружений, мав трьох дітей і мешкав у Фреш-Медовс, що у Квінсі. Він виготовляв шафи. Завізши її додому, запропонував зателефонувати комусь від її імені, та вона запевнила його, що тепер у нормі, тепер у неї все

гарзд, — просто це місто часом впливає так на людину, розумієте?

Він змірив її довгим стривоженим поглядом, але за ними вже збиралися машини й надворі сутеніло. Заволав один клаксон. Потім другий. Кеннет вручив їй візитівку («Шафи від Кенні») та сказав, щоб вона телефонувала йому коли схоче. Вона подякувала й вийшла з мінівена. Коли він поїхав геть, до неї дійшло, що фургон був навіть не червоний, а бронзовий.

Наступний семестр у Нью-Йоркському університеті Рейчел провела в академвідпустці. Виходила з квартири хіба що до свого мозкоправа у районі Трайбека. Мозкоправ звався Константайн Пропкоп і розповів про своє особисте життя лиш одне: що рідні та друзі воліють звати його Конні. Конні намагався переконати її, що національна трагедія, якою вона прагнула присоромити себе достатньо, щоб перестати усвідомлювати глибину власної травми, завдає їй серйозної шкоди.

— У моєму житті немає нічого трагічного, — сказала Рейчел. — Чи бувало воно часом сумним? Звісно. А в кого було інакше? Та про мене добре дбали, мене добре годували, і я виросла в гарному будинку. Ну просто нещасна я, еге ж?

Конні поглянув на неї з протилежного кінця маленького кабінету.

— Мати позбавила вас одного з найосновніших прав — права на батька. Вона влаштувала вам емоційну тиранію, щоб утримати вас біля себе.

— Вона мене захищала.

— Від чого?

— Гарзд, — виправилася Рейчел, — вона *вважала*, що захищає мене від мене самої, від того, як я можу розпорядитися такими знаннями.

— Причина справді в цьому?

— А в чому ж іще?

Рейчел раптом захотілося викинутися з вікна позаду Конні.

— Якщо хтось має те, чого ви не просто хочете, а посправжньому *потребуєте*, чого ви ніколи не зробите із цією людиною?

— Не кажіть «зненавидите її», бо я доста її ненавиділа.

— Покинете її, — сказав він. — Ви ніколи не покинете цієї людини.

— Моя мати була найсамостійнішою людиною, яку я будь-коли зустрічала.

— Вона могла видаватися такою, допоки ви за неї трималися. Та що сталося, коли ви зникли? Коли вона відчула, як ви віддаляєтеся?

Вона знала, на що він натякає. Вона ж як-не-як була донькою психологині.

— Ідіть у сраку, Конні. Не хиліть до цього.

— До чого?

— То був нещасний випадок.

— Із жінкою, яку ви називали гіпернапруженою, вкрай свідомою, суперкомпетентною? У чиєму організмі в день смерті не було ні наркотиків, ні алкоголю? І ця жінка їде повз знак «зупинка» сухою дорогою серед білого дня?

— Отже, я вбила свою матір.

— Я натякаю на геть протилежне.

Рейчел узяла пальто й сумочку.

— Моя мати ніколи не практикувала, бо не хотіла асоціюватися з такими недолугими пройдисвітами, як ви.

Вона позирнула на дипломи в нього на стіні.

— Ратгерс¹, — пирхнула Рейчел і вийшла.

Її наступна мозкоправка, Тесс Портер, мала м'якішу вдачу, а шлях до її кабінету був набагато коротший. Вона сказала Рейчел, що вони докопаються до правди про її стосунки з матір'ю в темпі, зручному для самої Рейчел, а не для її лікарки. Із Тесс Рейчел почувалася в безпеці. Із Конні вона

---

¹ Рейчел має на увазі Ратгерський університет.

завжди почувалася так, наче він приготувався до удару, і тому, своєю чергою, була завжди готова відбити удар.

— Як думаєте, що ви йому сказали б, якби знайшли його? — спитала Тесс якось по обіді.

— Не знаю.

— Ви боїтеся?

— Так, так.

— Його?

— Що? Ні. — Вона замислилася. — Ні. Не його. Самої ситуації. Ну, тобто з чого починати? «Здоров, тату. Де тебе лихий носив усе моє життя?»

Тесс захихотіла, та потім сказала:

— Ви завагалися. Коли я спитала, чи боїтеся ви його.

— Справді? — Рейчел на мить звела очі до стелі. — Ну, власне, часом мати могла суперечити самій собі, говорячи про нього.

— Як?

— Здебільшого вона описувала його зжіночено. «Нещасний милий Джеймс», — казала вона. Або ж: «Любий чутливий Джеймс». Часто закочувала очі. Вона була надто прогресивна на позір, щоб визнати, що він недостатньо мужній для неї. Пам'ятаю, як вона кілька разів сказала: «Рейчел, у тебе батьків кепський характер». А я собі думаю: «Сучко, у мене *материн* кепський характер». — Рейчел знову звела очі до стелі. — «Пошукай себе в його очах».

— Що це означає? — Тесс нахилилася вперед, не встаючи з крісла.

— Це вона таке мені сказала кілька разів. «Пошукай себе в його очах. І скажи мені, що знайдеш».

— А в якому контексті це було?

— У контексті алкоголю.

Тесс натягнуто всміхнулася.

— То що вона, на вашу думку, мала на увазі?

— Обидва рази вона на мене злилася. Це я точно пам'ятаю. Я завжди вважала, ніби це означає, що він... Якби він колись мене побачив, то...

Подяки

Дякую...

Денові Галперну й Закарі Вегмену за редагування й терпіння.

Енн Ріттенберг і Емі Шіффман за додатковий провід (і терпіння).

Моїм першим читачам — Алікс Дуглас, Майклові Кориті, Енджі Лігейн, Джеррі Лігейну й Девідові Робішо, — які заповнювали всі прогалини в тому, що стосувалося знімання новинних програм.

Особливу подяку висловлюю Маккензі Маротті за те, що робила одночасно кілька справ і стежила за тим, щоб потяги прибували вчасно.

Зміст

Пролог. Після «Сходів»	8
Рейчел у дзеркалі. 1979—2010	11
Браян. 2011—2014	109
Рейчел у світі. 2014	263

Літературно-художнє видання

ЛІГЕЙН Денніс
Після падіння
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *Р. С. Маринич, О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 29.10.2020. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 21,84.
Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Лігейн Д.

Л55 Після падіння : роман / Денніс Лігейн ; перекл. з англ.
М. Пухлій. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного До-
звілля», 2021. — 416 с.

ISBN 978-617-12-8334-3

ISBN 978-0-06-212938-3 (англ.)

Журналістка Рейчел Чайлдс-Делакруа, інтелігентна тендітна жінка, стріляє у свого чоловіка Браяна. Мотив? Їй зірвало дах від правди, що стала громом серед ясного неба. Але смертю чоловіка все не закінчилося. До Рейчел навідуються небезпечні та впливові люди. Вони шукають Браяна, щоб забрати в нього якийсь ключ. І якщо Рейчел дороге власне життя, вона мусить знайти ключ першою. А він пішов на дно разом із трупом Браяна. Однак найбільшим шоком є те, що тіло чоловіка... зникло.

УДК 821.111(73)